

Köszöntő szavak

2018
I.-II. negyedév

I. negyedév

1. VISSZAFORDULTÁL-E?

„Most ne távozzatok el az Úrtól, hanem az Úrnak szolgáljatok teljes szívetekből.” 1Sám 12,20

1998-ban a Galaxy IV-es kommunikációs műholdon meghibásodott a vezérlőprocesszor, emiatt elkezdett forogni, elhagyta eredeti pozícióját és elkezdett távolodni a Földtől. Egyszerre 40 millió hangjel vált hasznavehetetlenné. Ez több száz kereskedelmi társaságot, rádiós- és televíziós központot érintett, csupán azért, mert egy műhold kimozdult a helyéből.

Hány embert érintene az, ha mi elhagynánk Istent és rossz irányban indulnánk? Nem igazán érti mindenki a befolyásolás jelentőségét, de az Istennek való engedelmesség életbevágó jelentőségű az egyházban és a világban játszott szerepünk miatt.

Isten meghagyta az ószövetségi népének, hogy maradjon hű hozzá és a szövetségükhöz: „Vajha ne lenne köztetek férfi vagy asszony, nemzetség vagy törzs, akinek szíve elforduljon e napon az Úrtól, a mi Istenünktől... vajha ne lenne köztetek méreg- és ürmtermő gyökér!” (4Móz 29,18) Az újszövetségi író erre az idézetre emlékezve írta: „Vigyázzván arra, hogy az Isten kegyelmétől senki el ne szakadjon; nehogy a keserűségnek bármely gyökere, fölnevekedvén, megzavarjon, és ez által sokan megfertőztetessenek” (Zsid.12,15).

Lehet, hogy ma ti is téves irányban haladtok? Akkor forduljatok vissza Isten felé. Maradjatok vele kapcsolatban. Sohasem tudhatjátok, hogyan fog hatni másokra a ti elhatározásotok.

Az őszinte bűnbánat: a téves útról való visszatérés és a helyes útra való áttérés.

2. A KISEBBSÉG HATALMA

„Ő utána pedig Sámgár, (...) aki hatszáz Filiszteus férfiút ölt meg egy ökorösztkével, és megszabadítá ő is Izráelt.” Bírák 3,31

Isten gyakran nagy terveket visz végbe pár gyenge emberrel. Így dicsőül meg az Ő neve, mi, emberek pedig alázatosabbakká válunk. Az elnyert győzelem így csupán Isten vezetéséhez és erejéhez köthető.

Például, Sámgár nem támaszkodhatott másra csak az ökor ösztökére és Istenre. Az ösztöke egy hosszú fanyélre erősített kis vaslemez, szurkálóbot, amellyel az ökröket is hajtották. De Sámgár nem restellte elvégezni a munkát, amikor rá került a sor. Istenben bízva indult el, és a 600 filiszteus megsemmisítésével nagy győzelmet aratott.

Valaki egyszer megjegyezte: „Nóé egyedül volt, amikor a bárkát építette, mégis sikerült neki. Amikor Józsefet eladták Egyiptomban, egyedül volt, mégis győzött. Amikor Gedeon meg a 300 követője a korszók összetörésével és a fáklyákkal elűzték a midiánitákat, csak maroknyian voltak, mégis diadalmaskodtak”.

Talán te is egyedül vagy, ám hatalmas lehetsz a jó cselekvésében. Még ha azt gondolod is, hogy nem sokat tudsz felajánlani, Isten még így is felhasználhat, amennyiben aláveted magad az Ő akaratának és az Ő Szentlelkének.

Ne csüggedj! Ne szégyelld szerény helyzetedet se a tehetséged hiányát. Jusson eszetekbe, hogy hatalmas dolgokat cselekedtek azok, akik nem a maguk erejében, hanem teljességgel Isten erejében bíztak.

Korlátolt tehetségünk kihangsúlyozza Isten korlátlan hatalmát.

3. ADD AZ ÉLETEDET

„Nékem pedig ne legyen másban dicsekedésem, hanem a mi Urunk Jézus Krisztus keresztjében, aki által nékem megfeszítettett a világ, és én is a világnak.” Gal. 6,14

Miután vége volt a koncertnek, egy nő odafutott a hegedűművészhez és azt mondta neki: „Ő, én odaadnám az életemet, csakhogy úgy játszhaszak, mint Ön!” A művész halkán, nyugodtan válaszolt: „Én éppen ezt tettem”.

Az ismert hegedűművész sok időt, hatalmas erőfeszítést és személyes törekvést áldozott arra, hogy elérje az emberi teljesítmény csúcspontját.

Ez a lelki dolgokban is így van, amennyiben Krisztus érett, eredményes követői akarunk lenni, akkor készen kell lennünk meghalni önmagunknak.

A Galatima 6,14-ben három megfeszítés képével találkozunk. Az első a Jézus Krisztus megfeszítésének képe. Közbenjárói kereszthalála örök üdvösséget biztosít mindenkinek, aki hisz Jézus Krisztusban. A másik megfeszítési kép a világnak való megfeszítettetés. Minden élvezetet, tiszteletet, vagyont és mindazt, ami a hívőt megakadályozza az áldás teljességének a megszerzésében, el kell utasítani. A harmadik megfeszítés, amikor hívókként minden földi kísértésnek és próbának megfeszítettünk. Az első kereszt az üdvösségünk alapjáról szól, a második a megváltásunk eredményéről, a harmadik a mindennapi életünkről. Vajon el tudjátok-e mondani lelkesen Pál apostollal: „Nékem pedig ne legyen másban dicsekedésem, hanem a mi Urunk Jézus Krisztus keresztyében, aki által nékem megfeszítettet a világ, és én is a világnak”? Ezzel a cselekedetekkel olyan áldozatot hoztok, amellyel örök életet arathattok.

4. MIKOR KELL HINNI?

„És megjelenék az Úr Ábrámnak, és monda néki: A te magodnak adom ezt a földet.” 1Móz 12,7

Miután Isten kivezette az Ő népét Egyiptomból, Mózes emlékeztette Izrael népét, hogy Isten megígérte nekik Kánaán földét. Ez az ígéret reménnyel kellett, hogy eltöltse őket, még a pusztai vándorlás legnehezebb pillanataiban is. Amikor azonban a Vörös-tenger és az egyiptomi hadsereg közé szorultak, a csapdában megfogyatkozott a hitük.

Mózeshez fordulva mondták: „...mert jobb volt volna szolgálnunk az Egyiptombelieknek, hogynem mint a pusztában halnunk meg”. Habár nagyon rossznak tűnhettek a körülmények, éppen ez kellett volna, hogy felkeltse bennük az isteni támogatás reményét. A kishitűségük ellenére Isten kettéválasztotta a Vörös-tengert, és megszabadította őket az egyre közeledő egyiptomi hadseregtől. Csak ekkor kezdtek hinni igazán Istennek és rettentek meg nagyon.

Mi is kaptunk isteni ígéreteket. Isten ezt üzeni: „Nem hagylak el, sem el nem távozom tőled” (Zsid 13,5), s mégis, amikor néha bajba

jutunk, azt gondoljuk, hogy Isten elhagyott minket. János apostol által üzeni nekünk: „És ez az a bizodalom, amellyel ő hozzá vagyunk, hogy ha kérünk valamit az ő akarata szerint, meghallgat minket” (1Ján 5,14). Ennek ellenére roskadozunk az élet nehézségei alatt, és mert nem helyeztük át a terhünket Istenre, ezért tör ránk a kétségbeesés és a reménytelenség.

Nehéz időkben az isteni ígéretekre kell támaszkodnunk. Így fog erősödni a hitünk.

Isten bocsássa meg nekünk, hogy elfeledkezünk az Ő ígéreteiről, és a nehézségeket egyedül próbáljuk megoldani.

Az isteni ígéretekben bízva az élet gondjai megoldhatókká válnak.

5. A MÁSIK OLDAL

„És az Isten eltöröl minden könnyet az ő szemeikről; ...mert az első elmúltak.” Jelenések 21,4

A házi orvos meglátogatta egyik haldokló betegét. Az ember ezt kérdezte az orvosától: „Doktor úr, mondja, milyen lesz a mennyország?” Az orvos egy kicsit elgondolkodott, hogy mit is kellene válaszolnia a betegének. Éppen ekkor meghallották, hogy valami kaparja az ajtót

„Hallja ezt?”, kérdezte az orvos a betegtől. „Ez az én kutyám. Lent hagytam, de türelmetlen, ezért feljött utánam, hogy megkeressen. Ő nem tudja, hogy milyen a szoba, de azt tudja, hogy a gazdája bent van. Azt hiszem a mennyországgal is így van. Nem tudjuk, hogy ott milyen, de tudjuk, hogy Jézus ott van. S valóban, semmi más nem számít.”

A Biblia egy bizonyos betekintést nyújt nekünk, amely erősíti a hitünket, és lehetővé teszi számunkra, hogy részben kiderítsük, milyen lesz életünk, miután a halál kapuja bezárul mögöttünk. Tudjuk, hogy a menny az isteni világhatalom színhelye. Tudjuk, hogy ez lesz az újraegyesítés színhelye, amikor találkozni fogunk a szeretteinkkel, akiket a halál egy időre elválasztott tőlünk, ahogy Pál apostol is írt róla az 1Thess 4,17-ben. És azt is tudjuk, hogy nem lesz többé halál, sem gyász, sem kiáltás.

De mindenekelőtt, a túloldalon annak fogunk a legjobban örülni, hogy Jézus velünk lesz, és majd örökké Vele élhetünk.

Köszönjük Istennek a mennel kapcsolatos ismereteink nyújtotta bátorítást, de leginkább hála Neki Jézus Krisztusért, aki minden Benne hívó embernek biztosította az örök életet.

Örökre azzal lenni, aki úgy szeret minket, mint Jézus, a tökéletes boldogság legtömörebb leírása.

6. A TI EGYETLEN REMÉNYSÉGETEK

„...mértékletesen, igazán és szentül éljünk a jelenvaló világon: Várván ama boldog reménységet” Titusz 2,12-13.

Egy ismeretlen író a következőket jegyezte fel: „Amikor megtértem és keresztény lettem, évek múltán is a Krisztus második eljövetele, a boldog reménység, a dicső ígélet maradt a legszebb keresztényi énekek témája. Később Jézus Krisztus eljövetele elfogadott doktrínává, legfőbb tanítássá vált a keresztényi szolgálatomban, mint valamilyen láthatatlan védjegy. Kedvenc teológiai vitaterületté tettem, mind a prédikációimban, mind a cikkeimben. Jézus Krisztus újbóli eljövetele egyszerre csak még fontosabb fogalommá vált. Pál apostol boldog reménységnek nevezte. Ma már úgy hiszem, hogy ez a világunk egyetlen reménysége”.

Emberi szemszögből nézve a világ összetett problémáira nincs is megoldás. A világ vezetőinek próbálkozásai, hogy megoldják a társadalmi zavargásokat és erőszakot teljesen eredménytelenek. Az egyetlen tartós és tökéletes megoldás a Jézus Krisztus második eljövetele. S amikor eljön, felállítja majd az Ő országát. Igazságban fogunk uralkodni a népeken, „mert az Úr dicsőségének ismeretével betelik a föld, amiképpen a folyamok megtöltik a tengert”, ahogy erről Habakuk próféta írt az Ő testamentumban (2,14).

S miközben várjuk a Megváltónk eljövetelét, imádkozzunk, dolgozzunk és vigyázzunk, „várván ama boldog reménységet és a nagy Istennek és megtartó Jézus Krisztusunknak dicsősége megjelenését” (Titusz 2,13). Ez a világ egyetlen reménysége, és egyenként minden ember reménysége, aki csak várja az Ő második eljövetelét.

Köszönjük Istennek ezt az ígéletet. Segítsen nekünk, hogy istenfélelemben éljük az életünket, egészen a Megváltó eljöveteléig.

S miközben a világra egyre nagyobb sötétség borul, annál jobban fénylik előttünk Jézus Krisztus eljövetelének ígérete.

7. VESZÉLYES KIFORGATÁS

„... amiket a tudatlanok és állhatatlanok elcsúrnnek-csavarnak, mint egyéb írásokat is, a maguk vesztére.” 2Pét 3,9-18

Egy lelkes műgyűjtő, felakasztotta az irodája falára a Pisa-i Ferde Torony képét. Minden reggel azt kellett észrevennie, hogy a kép ferdén áll, amit ő mindig visszaigazított. Akkor egyik este, mielőtt hazament, megkérdezte a takarítónőt, ugyan ki mozdítja el mindig a képet? „Hát, én teszem”, válaszolt a takarítónő. „Elferdíttem a képet, s akkor a torony egyenesen áll!”

Vannak emberek, akik hasonló módon kiigazítják a Szentírást, hogy az ő ferde életük egyenesebbnek tűnjön, és egyben alátámasszák a saját gondolataikat. Pál apostol figyelmeztette az olvasóit az ilyen embereket illetően, akik nem becsületes szándékkal kutatják az Írásokat, sőt, még csak nem is becsülik azokat. Őket utoléri az isteni ítélet.

Ha a Szentírást nem imával és tisztelettel nyitjuk meg, lehet, hogy akkor mi is találunk benne valamilyen „elferdült” üzenetet, amit aztán igyekszünk majd kijavítani. Ezzel eltávolodunk a szilárd állásfoglalástól, amellyel rendelkezniünk kellene a Jézus Krisztusban. Isten megajándékozott minket az Ő szent Szavával, hogy világosságként álljon előttünk és az erő meg az igazság kimeríthetetlen forrásaként.

Isten Szava jelentésének az elferdítése, csak azért, hogy megfeleljen előre kialakított véleményünknek, egy veszélyes folyamat és szörnyű bűn. Vigyázzunk, hogyan vesszük a kezünkbe és tolmácsoljuk Isten Szavát, a Szentírást.

Istenünk, köszönjük szent Igédet. Segíts nekünk elfogadni azt úgy, ahogy Te jóváhagytad.

Önmagunkat hozzuk összhangba a Bibliával, és ne a Bibliát a saját gondolatainkkal.

8. CSÚSZÓS HELYEK

„De én?! Már-már meghanyatlottak lábaim; és kis híján, hogy lépteim el nem iszamodtak. Mert irigykedtem a kevélyekre, látván a gonoszok jó szerencséjét.” Zsoltár 73,2-3

Az apa egy hideg téli napon a kisfiával sétált. Amikor jeges helyhez értek az apa így szólt a gyermekhez: „Fiam, jobb lesz, hogy ha erősen megfogom a kezéd!”

A kisfiú nem akarta a kezét kivenni a meleg zsebből, s nem fogadta meg apja tanácsát. Éppen ekkor történt, hogy megcsúszott és a kemény, fagyos talajra zuhant. „Jól van, apa”, mondta miután felkelt”, a kabátodba fogok kapaszkodni.

A gyermek gyenge keze azonban nem bírta erősen fogni a kabátot, így amikor legközelebb megcsúszott, ismét elesett. Feltápászkodva nagy nehezen beismerte: „Apa, mégiscsak jobb lesz, hogy ha te fogod az én kezem!” Többé nem esett el.

Aszáf zsoltárákíró már a lelki elesés szélén állt. Látta, milyen jól élnek a gonosz emberek, hogyan teljesednek a vágyaik, hogy halálukig nincsenek gondjaik, bajaik (3-12). Őt pedig mintha minden reggel fenytene Isten az ő tiszta és példás élete ellenére (13-14). Irigykedve majdnem arra a megállapításra jutott, hogy hiábavaló dolog istenfélő életet élni.

Amikor azonban Istenre összpontosított, megértette, hogy a gonosztevő, rossz emberek csúszós úton haladnak az ítélet felé (17-20). Balgatagságát beismerte és megértette, hogy Isten mégiscsak támogatja és megjutalmazza azokat, akik minden fenntartás nélkül bíznak benne.

Helyezzétek kezeteiket Isten kezébe. Ez a legjobb biztosíték arra, hogy nem fogtok elesni az életetek csúszós útszakaszain.

Tartsa Isten erősen a kezünket és ne engedje, hogy az élet jeges útján elessünk!

9. HOGYAN LEHETÜNK SZABADOK?

„A maga álnokságai fogják meg az istentelent, és a saját bűnének köteleivel kötöztetik meg.” Példabeszédek 5,22

Az ember lelke szabadságra vágyik. Ám sok ilyen vágy még nagyobb rabságba vezet.

A madár a levegőben lehet szabad. Tegyétek csak a vízbe, gyorsan a víz fogságába kerül. A hal a vízben szabad, ezért ha a parton hagyjuk, hamarosan elpusztul. A keresztyén akkor szabad, ha Isten aka-

ratát cselekszi és engedelmeskedik az Ő Törvényének. A keresztény számára ez egy természetes környezet, mint a víz a hal számára, vagy a légbeli magasságok a madár számára.

Habár Salamon király nem használta a „szabadság” szót a Példa-beszédek 16. fejezetében található leírásban, de megértette, hogy a szabadságot Isten és az Ő Szavának a tiszteletben tartása jelenti. Ezzel szemben, rabságba jutnak azok, akik félreteszik Isten Szavának igazságát. A szabadság a szelídség, a bizalom, a figyelmes beszélgetések és az önuralom által valósul meg. Rabok azok, akiket a lázadás, a büszkeség, a pimaszság, a türelmetlenség, a veszekedés és a rosszindulat vezet.

Szeretnétek szabadok lenni? Jézus azt mondta: „Ha ti megmaradtok az én beszédemben, bizonytal az én tanítványaim vagytok; és megismeritek az igazságot, és az igazság szabadokká tesz titeket.” (Ján 8,31-32)

Jézus az igazi szabadság egyetlen forrása.

Köszönjük Istennek, hogy a világ számára ismeretlen szabadságot kínálta fel nekünk. Adjon nekünk Isten elegendő erőt, hogy megmaradjunk ebben a szabadságban, és hogy másoknak bemutathassuk Jézus Krisztust, az egyetlen Szabadítót.

Az igazi szabadság nem a saját életutunk követésében, hanem az Isten útján való járásban van.

10. DOLGOZNI VAGY VÁRNI?

„Csenedesedjétek és ismerjétek el, hogy én vagyok az Isten!” Zsolt 46,10

Egy sok talentummal rendelkező, szorgos keresztény nő váratlanul megbetegedett és ágyba került. Az ágya felett egy ilyen felirat lógott: **LÉGY ERŐS ÉS DOLGOZZ ISTENÉRT**, meg alatta egy bibliaidézet. Ám ezek a szavak, amelyektől korábban erőt és önbizalmat nyert, most elkeserítették.

A barátnője megértette az asszony helyzetét és a kétségbeesését, ezért felolvasta neki Mózes negyedik könyve 9. fejezetének utolsó szakaszát. Kiemelte, hogy Izrael is szünetet tartott a vándorútján, amikor az őket vezető felhőoszlop megállt és egy időre megnyugodott a szent

sátor felett. Amikor azonban a felhőoszlop elmozdult, Izrael népe folytatta az útját.

A barátnője elmagyarázta neki, hogy Isten néha azt várja tőlünk, hogy haladjunk és dolgozzunk. Máskor viszont azt, hogy megálljunk és szűnjünk meg cselekedni. E gondolat kihangsúlyozása érdekében odament a felirathoz, levette és feltett egy másik feliratot, amelyen ez állt: „Csendesedjétek és ismerjétek el, hogy én vagyok az Isten!” Meg kell értenünk, hogy a bölcs Isten nem csak vezet minket bizonyos szolgálatok felé, hanem a nyugalom idejéről is gondoskodik. Gyakran szeretnénk érezni az Istenért való buzgólkodás izgalmát, Isten azonban tudja, hogy a nyugalom perceiben közelebb leszünk Hozzá. A megszentelt élet igazi próbája annak a lehetősége, hogy várjunk Istent, amikor mi futni, dolgozni szeretnénk Érté.

Istennek legyen hála a számunkra biztosított nyugalomért. Isten vezesse mind a megállásainkat, mind a lépteinket.

11. „GALAMBJÁRÁS”

„Dániel pedig... háromszor napjában térdeire esék, könyörge és dicséretet tón az ő Istene előtt, amiként azelőtt cselekszik vala.” Dániel 6,10

Elgondolkodtatok-e már azon, hogy miért olyan érdekes a galamb járása? Azért, hogy láthassa, merre megy. Mivel a galamb járás közben nem lát a szemével, ezért pár lépésenként megáll, és nyugalmi állapotba helyezi a fejét, hogy agyában kialakulhasson a környezetének éles képe. Ezért jár olyan „ügyetlenül”, megáll, fejét hátrahúzza, elindul, ismét megáll.

Az Istennel való járásunkban ugyanazzal a nehézséggel találkozunk, mint a galamb: járás közben nem tudjuk jól szemügyre venni, ami körülöttünk történik. Néhány lépés után meg kell állnunk, hogy az Isten Szavára összpontosítva élesebben láthassuk az Ő akaratát. Ez nem jelenti azt, hogy életünk minden apró részletéért könyörögnünk kell. De az Istennel való járásunk olyan lépések összessége kell, hogy legyen, amely lehetővé teszi a számunkra, hogy világosabban lássuk, merre haladunk.

Dánielnek, az Istennel való járáshoz, napi három imádkozásra volt szüksége. Érezte, hogy élesebb lelki látásra van szüksége, amelyet nem

tud elérni, ha időnként meg nem áll. Dániel megállásai másfajta járást eredményeztek, amelyre a körülötte lévők is felfigyeltek.

Mi a helyzet velünk? Kockáztassuk meg, hogy különösnek, más-milyennek lássanak minket, ahogy Dániel tette, és tanuljuk meg a galambtól ezt a fontos leckét: a jó kinézés nem mindig olyan fontos, mint a jó látás.

Segítsen nekünk Isten, hogy néha megálljunk és éleslátóan odafigyeljünk arra, ami fontos az életben.

A Krisztus szolgálatában töltött időhöz a megújulás idejére is szükség van.

12. AZ ELHANYAGOLT BIBLIA

„... de nem használt nékik a hallott beszéd, mivel nem párosították hittel azok, akik hallották.” Zsid. 4,2

Kevés ember van, aki olyan szerepet játszott a társadalomban, mint Sigmund Freud. Habár az állítása szerint ateista volt, szüntelenül a vallásosságról vitázott, mintha a tudatalattijában az Isten-gondolat üldözte volna, akinek a létezését folyamatosan tagadta.

Amikor Freud 35 éves lett, édesapja elküldte neki azt a régi, héber Bibliát, amelyet még akkor ajándékozott neki, amikor Sigmund gyerek volt. Sigmund Freud akkor egy ideig olvasta és tanulmányozta. A Bibliába édesapja bejegyezte a gondolatot, hogy erre a lépésre a Szentlélek indította: „Fogd és olvasd a könyvet, amelyet meghagytam, hogy megírjanak, és akkor majd megnyílnak előtted az értelem, a bölcsesség és a tudás forrásai”. Az apa kifejezte a reményét, hogy a felnőtt Sigmund ismét visszatér majd a Biblia tanulmányozásához, és Isten Törvényének a megtartásához. Nincs ismeretünk arról, hogy Sigmund megfogadta-e valaha édesapja tanácsát. Mennyire más lett volna az élete és a társadalomra gyakorolt befolyása, ha hallgatott volna az édesapjára!

És mi a helyzet veletek? Lehet, hogy talán ti is elhanyagoltátok a Bibliát, amelyet valaha olvastatok és tanulmányoztatok? Soha nem késő új bölcsességet találni a régi könyvben. És a mi még fontosabb, sohasem túl késő elkezdeni hinni Isten Szavának, és engedelmessé válni a benne megtalálható elveknek.

Köszönjük Istennek a feltárt bölcsességeket, az erőt és a kegyelmet, amely az Ő Igéjéből sugárzik ránk. Isten nem nyitja meg a bölcsesség ajtaját azok előtt, akik csukva tartják a Bibliát.

13. AZ ÉN HELYEM

„Mert Krisztus is szenvedett egyszer a bűnökért, mint igaz a nem igazakért, hogy minket Istenhez vezéreljen...” 1Pét 3,18

Egyik misszionárius olyan embereknek hirdette Jézus Krisztust, akik még soha nem hallottak Róla. Az első padban ott ült az említett csoport legismertebb tagja, és figyelmesen hallgatta az Igét. De amikor Jézus bemutatása a csúcspontjához ért és az ember megtudta, hogy Jézust kegyetlenül és erőszakosan keresztre feszítették, már nem tudta magát türtőztetni. Felugrott és így kiáltott: „Álljon meg! Vegye Őt le a keresztről! Nekem kell ott lennem, nem neki!” Nagyon jól ráérezett az Evangélium lényegére: megértette, hogy bűnös, Jézus viszont bűntelen lény volt. Miközben ti is elméltetek a jeleneten, ahogy Jézus - sok fájdalom között - haláltusát vív a kereszten, és ahogy a tövis okozta sebekből a homlokán lecsorog a vér, el tudjátok-e szívből mondani: „Az az én helyem!” Utána tegyetek még egy lépést és fogadjátok Őt el személyes Megváltótoknak, és mondjátok el Pál apostollal: „Krisztussal együtt megfeszítettem. Élek pedig többé nem én, hanem él bennem a Krisztus; amely életet pedig most testben élek, az Isten Fiában való hitben élem, aki szeretett engem és önmagát adta érettem” (Gal. 2,20).

Krisztus átvette a helyünket, és helyettünk halt meg a kereszten. Magára véve a bűneinket, utat nyitott a mennyei Atyával való közösség felé. Tehát ha azonosultok Krisztussal és hiszitek, hogy meghalt helyettetek, Isten azonosítani fog titeket Jézussal és megigazít beneteket, mintha sohasem vétkeztetek volna. El tudjátok-e mondani: „Nekem kellene függnöm a kereszten!”

Adja Isten nekünk ma, hogy világosan meglássuk, megértsük és elfogadjuk ezt az igazságot, különösen az értünk megtervezett megváltási művének nagyszerűségét.

II. negyedév

1. KRISZTUS, A MI BAJNOKUNK

„De hála az Istennek, aki a diadalmat adja nekünk a mi Urunk Jézus Krisztus által.“ 1Kor 15,57

Ha valakinek bajnokra volt szüksége, az Izrael volt. Miközben ott álltak csatarendben a filiszteusok ellen, akik naponta csúfolták őt a kihívójukkal, Góliáttal együtt.

Dávid, Isai legfiatalabb fia, ki pásztor volt, élelmet hozott a hadseregben szolgáló bátyáinak. Amikor Dávid meghallotta, hogyan csúfolódik Góliát Izrael felett, megharagudott rá és engedélyt kért a királytól arra, hogy szembezállhasson vele. Dávid hitte, hogy Isten, aki kimentette őt a medve és az oroszlán karmai közül, megsegíti őt, és erőt ad neki Góliát legyőzéséhez. Így is történt.

Dávid győzelme Jézus Krisztus győzelmére emlékeztet bennünket. A bűn karmai közt vergődünk tehetetlenül, és egy bajnokra volt szükségünk. Ezért Isten elküldte az Ő Fiát, hogy megszabadítson minket. Emberként jött a Földre, szembenézett minden emberi bajokkal, és az érdekünkben felvette a harcot. Halálával és feltámadásával teljes győzelmet aratott a bűn és a halál felett. Sőt, az Ő győzelme a mi győzelmünk garanciája lett az Istennel való naponkénti életünk során.

Saját erőnkben bízva azonban nem számíthatunk győzelemre. A Szentlélek erejére és vezetésére kell bízunk magunkat. És amikor hit által Istennel élünk, tudni fogjuk értékelni a győzelmet, amelyet a mi bajnokunk, Jézus Krisztus aratott a számunkra.

2. AZ ÖSSZEHASONLÍTHATATLAN SZABADÍTÓ

„Kimenének azért megnézni mi történt; és menének Jézushoz, és ülve találák az embert, kiből az ördögök kimentek, felöltözve és eszénel, a Jézus lábainál.” Lukács 8,35

Közülünk talán még senki sem találkozott ilyen vad, és veszélyes emberrel, mint amilyenel Jézus találkozott a Gadarénusok földjén. Ezt a vadembert a démonok hajtották és a társadalomtól elkülönítve, erőszakos emberré tették, aki úgy tombolt, mint egy őrült. Jézus felszabadította őt a sátáni hatalom alól, és egyszerű emberként visszatérhetett a társadalomba.

Habár a sátán a démonok által továbbra is, embereket megszállva fejezi ki az Isten elleni haragját, napjainkban ezt talán kevésbé szenzációs módon teszi. Például ráveszi az embereket, hogy higgyenek a véletlenben, még a világ eredetét illetően is, felhasználva az evolúció elméletét, amely minden létező dolog véletlenszerű előállítását hirdeti. Sokakat vonz ez a meggyőződés, mert az erkölcstelen viselkedés szabadságát támogatva az embereknek pillanatnyi melegeledést nyújt. De sokan, akik ezen az úton indultak el, hamarosan az élvezetek csapdájába jutnak. Ráviszik az embert a szegyeteljes cselekedetekre, amelyek miatt elvesztik az önbecsülésüket, a tartós elégedettséget és a reménységet. A sátán aztán a hatalmában tartja őket, ahogy a megszállottat tartotta a Gadarénusok földjén.

Az örömmüzenet azt hirdeti, hogy a bűn foglyai megszabadulhatnak, amennyiben bíznak a Jézus Krisztusban. Átélvé a szabadulást, kétszék másoknak is elmondani, hol található a békesség és a reménység forrása.

3. A HOSSZÚ ÉLET TITKA

„Taníts minket úgy számlálni napjainkat, hogy bölcs szívhez jusunk.” Zsolt 90,12

Nemrégiben egy Arthur nevű emberről olvashattunk, aki már 123 éves volt. A róla szóló tények valóban megdöbentőek. 92 éves korában harmadszor is megdőbült, 100 évesen is naponta 8 kilométert

gyalogolt és 110 éves koráig kerékpározott. Egészen 116 éves koráig dolgozott. Amikor a hosszú élet titkáról faggatták, így válaszolt: „Engem talán egy jobb agyagból formáltak”.

A 90. zsoltár írója szerint már az is ritkaságnak számít, ha valaki megéri a 70 év feletti kort. Bármilyen jó agyagból formáltak is minket, testünk öregszik és gyengül; elhervad és megszárad, mint a virág; elpárolog, mint a reggeli harmat; eltűnik, mint felhő az égen. Még a leghosszabb emberi élet is olyan az örök Isten orcája előtt, mint a tegnapi nap. A zsoltáríró azt szerette volna, hogy az olvasói is belássák, az örökkévalósággal összehasonlítva mily rövid is az életünk ezen a Földön.

Indítson ez bennünket arra, hogy elgondolkodjunk az örök élet titkán. Számolnunk kell a napjainkat. Biztosnak kell lennünk az üdvösségben, amelyet Jézus Krisztus révén nyerünk, ezért naponta az Ő elvei szerint kellene élnünk.

Ne mulasszátok el megszerezni az örök életet azt gondolva, hogy a földi életek elég hosszú az örök életre való felkészülésekhez. Mert ma van az üdvösség napja. Fogadjátok el Jézust személyes Megváltótoknak, és biztosítva lesz számotokra az örök élet.

4. ISTENT NEM CSAPHATJUK BE

„Ímé te az igazságban gyönyörködöl, amely a vesékben van, és bensőmben bölcsességre tanítasz engem.” Zsolt 51,6

Melyik bűnt ítélte el Jézus leginkább? A képmutatást – különösen az önkiemelést, amelyet korának vallási vezetői tanúsítottak.

A vallási képmutatók a lelkiség szégyene. Úgy tesznek, mintha szeretnék Istent, és mintha megtartanák az Ő Törvényét, s így akarnak tekintélyt szerezni maguknak. Ők azonban szemtelen csalók, akik elhitetnek másokat; Istent azonban nem csaphatják be.

Egyik teológiai egyetem tanára figyelmeztette a hallgatókat a képmutatás veszélyére, amikor annak tetetik magukat, akik nem ők. Megemlítette, hogy látott egy levonót, amelyen ez állt: „Jézus jön! Tégy úgy, mintha nagyon dolgoznál!”

Habár nagyon buzgó munkásnak tűnhetünk Isten művében, Istent azonban nem verhetjük át se a hitünket, se a jellemünket, se a szolgálá-

latunkat illetőleg. A Jézus által elítél farizeusokhoz hasonlóan, mi is nagyon vallásosnak nézhetünk ki. Ellenben Isten tudja, hogy a kijelentésünk csak egy külső homlokzat, a megmentő bizalom és őszinte istenfélelem nélkül.

Vajon mi is vallási képmutatók vagyunk, akik csak a jócselekedeteinktől függünk, amelyekkel rá akarunk szolgálni a mennyre? Vagy őszintén bízunk Isten kegyelmében és csakis Krisztusra támaszkodunk?

Istent nem verhetjük át. Nem elég csak úgy tenni, mintha nagyon buzgón dolgoznánk Isten művében. Igazán becsületesnek kell lennünk Isten előtt.

A képmutató az a személy, aki valójában nem az, akinek mutatja magát.

5. SZERESD A TESTVÉREDET

„Szeretteim, szeressük egymást: mert a szeretet az Istentől van.”
1Ján 4,7

Olvastam egy történetet egy bölcs tanítóról, aki a diákjainak ezt a kérdést tette fel: „Miből tudjuk, mikor szűnik meg a sötétség és kezdődik a hajnal?” Az egyik diák így szólt: „Amikor a távolban meglátjuk a fát és felismerjük, hogy tölgyfa és nem juharfa.” A másik azt mondta: „Amikor meglátunk egy állatot és felismerjük, hogy az egy róka és nem farkas”.

„Semmiképpen sem”, válaszolta a bölcs tanító. A diákok meglepődtek, és kérték, hogy mondja meg a megoldást. A bölcs így szólt: „Hogy mikor szűnik meg a sötétség és kezdődik a hajnal? Akkor, amikor meglátunk egy embert és benne felismerjük a testvérünket; különben nem számít, milyen napszak van, amíg nem ismerjük fel a másik emberben a testvérünket, addig mindig sötétségben leszünk”.

Vegyük komolyan János apostol szavait: „Mi tudjuk, hogy általmentünk a halálból az életbe, mert szeretjük a mi atyánkfiait” (1Ján 3,14). Vagy vannak keresztények, akiket erőteljesen gyűlölünk? Becsüljük-e a keresztényeket, akik más egyházakhoz járnak, és nem egyeznek velünk bizonyos részletekben? És mi a helyzet a más bór-

színű keresztényekkel? Csak messziről szeretjük őket, vagy akkor is, ha a közelünkben vannak?

Ha a szeretet a hívők legfőbb funkciója, vajon az emberek felismerték-e bennünk, hogy Jézushoz tartozunk?

Isten bocsássa meg nekünk a mások iránti szeretet hiányát és segítsen nekünk abban, hogy szerethessük a hozzánk távol állókat, sőt azokat is, akik nem egyeznek a mi véleményünkkel. Azok az emberek, akik szeretik Istent, az embertársaikat is szeretik.

6. LELKI ÉHSÉG

„Mily édes az én ínyemnek a te beszéded; méznél édesebb az az én számnak!” Zsolt 119,103

Sokan olyan országban élnek, ahol van elég élelem, és az emberek jól élnek. Ezért nehezen ismerik fel az éhezés tüneteit. Az éhezés áldozatainak először nagy étvágyuk támad. Idővel azonban a test elgyöngül, az értelem elhomályosul, és az éhségérzet is csökken. Valójában az éhező emberek egyszer eljutnak ahhoz a ponthoz, amikor már gondolni se akarnak az élelemre, s amikor teli tányér ételt tesznek eléjük, egyszerűen elutasítják.

A lelki éhség is ilyen lefolyású. Ha naponta táplálkozunk Isten Igéjével, természetes, hogy „éhséget” érzünk, amikor egy-két lelki táplálkozást elmulasztunk. De ha már egy hosszabb időre elhanyagoljuk a lelki táplálkozást, egyszer csak már teljesen elveszítjük a vágyat a Szentírás tanulságai iránt. Így éheztetjük magunkat lelkileg.

Mennyi időt töltetek az igeolvasással és az elolvasott igazságokról való elmélkedéssel? Hiányoljátok-e Isten Igéjét, amikor néhány napig átugorjátok? Ha jobban tetszenek nektek a testi élvezetek és a szórakozás, mint az imádkozás; ha jobban tetszenek más könyvek, mint a Biblia; ha más személyt jobbnak találtok, mint Jézust, vagy inkább reménykedtek valami másban, mint a Mennyben, akkor igazán van min aggódnotok.

Ha már nem éhezitek az „életnek kenyerét”, ismerjétek be Istennek a mulasztásokat, majd kérjétek meg, hadd éhezhesétek ismét az Ő Szavát. Kerüljétek a lelki éhezést!

A rendszeresen olvasott Biblia egy jól táplált lélek alapja.

7. JÓ CSELEKEDETEK VAGY KERESZT?

„Tudván azt, hogy az ember nem igazul meg a törvény cselekedeteiből, hanem a Jézus Krisztusban való hit által.” Gal 2,16

Arra számíthatok, hogy a mennybe juttok? Mire építitek a reményiségeteket? Sokan abban hisznek, hogy Isten az Ő nagy kegyelméből minden embernek megbocsát, akiknek a jó cselekedeteik felülmúlják a vétkeiket. Ám Jézus Krisztus evangéliuma egészen mást mond.

A kereszti üzenete, érdemet nem számítva, mindenkinek felkínálja a megbocsátást. Cáfolja azt a népszerű hiedelmet, hogy a jó és a rossz cselekedeteket egyszer mérlegre teszik, s ez fogja meghatározni örök sorsunkat.

A kereszten a mi megváltó Jézus Krisztusunk minden embert megváltott a bűntől. Így mindenkinek fel lett kínálva a teljes bűnbocsánat, csupán a Jézus Krisztusba vetett személyes hit alapján. Semmiféle érdemekre való támaszkodás nem jöhet számításba. Szó se lehet arról, hogy a jó cselekedetek többet nyomjanak a latba.

Isten tökéletes igazságtételének és elvárásainak a mi Képviselőnk, Jézus Krisztus felelt meg, amikor testében felvitte bűneinket a keresztfára, elszenvedte helyettünk a büntetést és lefizette a tartozásunkat. Minket Isten irántunk való szeretete mentett meg. A Tituszhoz írt levél 3. fejezetében olvassuk: „Nem az igazságnak cselekedeteiből, amelyeket mi cselekedtünk, hanem az ő irgalmasságából tartott meg minket az újjászületésnek fürdője és a Szent Lélek megújítása által” (5. vers).

Tehát, mire támaszkodtok: saját jó cselekedeteitekre vagy Jézus Krisztus keresztiére? Még ma kezdjétek el bízni Krisztusban, hogy megbocsáthassa minden bűnötöket.

Nem a saját jó cselekedeteink, hanem az Isten jótette ment meg minket.

8. EGY LÉLEK ÉRTÉKE

„Az igaznak gyümölcse életnek fája; és lelkeket nyer meg a bölcs.” Péld 11,30

Egy népszerű heti magazin egyik cikkében egy olyan emberről volt szó, aki meg akarta tudni, hogy ateistaként „mit veszít”. Nem tudta,

hogyan az örök életet veszíti el. Egy apa az ateista fiának hetente 100 dollárt fizetett azért, hogy vasárnaponként eljárjon a templomba. Menyibe került a lelke üdvössége?

Ti mennyit fizetnétek azért, hogy bemutathassátok Jézus Krisztust egy ateistának, ha alkalmatok lenne rá? Pál apostol sokkal többet rá költött arra, hogy elvigye az evangéliumot azokhoz az emberekhez, akik még soha nem hallottak Jézus Krisztusról. Az akkori ismert világ sok országába ellátogatott. Jelentéseiből tudomást szerzünk az átélte hajótörésekről, elfogatásokról, ostromoztatásokról, megkövezésről, megbotozásokról, kimerültségről, éhezésekről, fagyoskodásokról és egyéb veszélyekről (2Kor 11,23-28).

Az eltelt két évezred missziós tevékenységeiről szólva, áldozatra kész emberek, hazájukat elhagyva olyan országokban hirdették a Jézus Krisztust, ahol az emberek még nem hallottak róla. Üldözések és különféle veszélyek mellett hirdették a Jézus Krisztusról szóló megmentő üzenetet. Közben sokan életüket veszítették; mások szörnyű üldöztetésekben estek át. A mai világ sok részében ma is veszélyes nyilvánosan beszélni Jézus Krisztusról, mert börtön, kínzás és halál lehet a következménye.

Amikor megvizsgáljuk Jézus áldozatát, amelyet értünk hozott, minden áldozat, amelyet azért hozunk meg, hogy hirdessük az embereknek az örömmüzenetet, kifizetődik. Mert az ember lelke valóban értékes, minden földi dolognál értékesebb.

Adjon nekünk Isten vágyat arra, hogy lelkeket mentünk. Amikor megnyitjuk szívünket Jézus Krisztusnak, ő megnyitja szemünket, hogy meglássuk őket.

9. ÉN VELE VAGYOK

„És monda néki Jézus: Bizony mondom néked: Ma velem leszel a paradicsomban.” Lukács 23:43

A férjem mezén volt egy kép; egy ágaskodó juh ellenkezett a farkassal, amely elállta a juh útját az akol ajtajában.

A juh mellett állt egy ismerős szakállas személy, együttérző, de tekintélyt parancsoló tekintettel. A juh csak annyit mondott a farkasnak: „Én vele vagyok!” A juh bízik a Pásztorában, aki biztonságot jelent a számára.

Aznap, amikor Jézus meghalt, három keresztet emeltek fel. Jézust a középső keresztre feszítették, két gonosztevő közé. Az egyik kicsűfolta Őt, a másik azonban így szólt Hozzá: „Uram, emlékezzél meg én rólam, mikor eljössz a te országodban!” Jézus így válaszolt: „... velem leszel a paradicsomban” (Lukács 23,42-43).

Elképzelhetitek, miről gondolkodott ez az ember, miközben utolsókat lélegzett. A bűncselekményeiért szörnyű halállal fizetett. De most, mivel Jézusban bízott, Isten gyermekeként a mennyben majd szívélyes fogadtatásban részesül. Talán azt mondja majd bizalommal teljesen: „Tudom, hogy nem érdemlem meg, hogy itt legyek a mennyben, de én Vele vagyok!” - és Jézusra mutat. Jézus meg bizonyítani fogja: „Igen, ő velem van!”

És a kereszten függő bűnbánó rablóhoz hasonlóan, mindnyájunknak választanunk kell. Eldöntöttétek-e, hogy hinni fogtok Jézusban és teljesen megbíztok benne? El tudjátok-e mondani teljes bizalommal: „Én Vele vagyok!”

10. JÓ LESZEK

„Miért nem hallgattál az Úrnak szavára, és miért estél neki a prédának, és cselekedted azt, ami bűnös az Úr szemei előtt?” 1Sám 15,19

Amikor Viktória királynő még kislány volt, nem értette meg, hogy ő lesz az angol trón örököse. A nevelői igyekeztek őt felkészíteni erre, de már egészen kétségbeestek, mert a lány nagyon engedetlen volt. Nem értette meg igazán, miért kell tanulnia. Végül a nevelői és a tanítói eldöntötték, közlik vele, hogy ő lesz a királynő. Amikor ezt meghallotta, Viktória csendesesen csak ennyit mondott: „Jó leszek”. Amikor megértette, milyen magasztos elhívás vár rá, felébredt benne a felelősségérzet, amely - ettől a naptól fogva az élete végéig - gyökeresen megváltoztatta a viselkedését.

A mai igehely arról beszél nekünk, hogy Saul egyszer kiválasztották és felkenték Izrael királyává (1Sám 15,17). A mindenható Isten nagy tisztességben részesítette őt azzal, hogy a választott népe királyává emelte. Saul azonban nem gondolt azzal, hogy a magasztos beosztásához méltóan viselkedjen. Ha jobban meggondolta volna, nem esett volna neki a prédának, mint egy rablóbanda vezére, és nem tette volna azt, ami gonosz a Jehova előtt” (19. vers).

Jézus Krisztus hívei és követőiként, az Ő örököstársai vagyunk (lásd; Róm 8,16-17). Magasztos elhívásunk van. Gondoljunk mindig arra, kik vagyunk és mire lettünk elhívva. Ez majd segít, hogy a kis Viktóriához hasonlóan mi is elmondhassuk: „Jó leszek!”

„Istenem, Te látod, mi van a szívemben, mert te előtted semmi sincs elrejtve. segítsél, hogy az életemet a Te dicsőségedre élhessem, hogy becsületes, őszinte és jó legyek.”

A király gyermekének mindig az udvari szabályok szerint kell viselkednie.

11. FEHÉR KÖVECSKE

„A győzedelmesnek enni adok az elrejtett mannából, és adok annak fehér kövecskét, és a kövecskén új írott nevet, amelyet senki nem tud, csak az, aki kapja.” Jel 2,17

Az Úr Jézus Krisztusnak a pergámumi gyülekezethez intézett üzenetében egy érdekes feljegyzést találunk az „új névről”, amelyet egy „fehér kövecskére” fognak írni. Mit jelent ez?

Két magyarázat létezik. A római birodalom idején az elítéltek a bíróságon egy fekete kövecskét adtak, amelybe bevésték a nevét. Akit felmentettek, az fehér kövecskét kapott. Hasonló a helyzet azokkal, akik a megváltásukat illetőleg Jézus Krisztusban bíztak. Őket felmentik az elkövetett bűneikért járó isteni ítélet alól. Mily nagy megkönnyebbülés számunkra tudni azt, hogy minden bűnünk megbocsátott!

A másik magyarázat az ókori olimpiai játékokat veszi alapul. Amikor egy-egy sportoló valamelyik sportágban győzött, fehér kövecskét kapott, ami akkor olyan volt, mint ma az érem.

Mindkét kép a csodálatos keresztényi összhangra mutat. Isten kegyelméből üdvözülünk a Jézus Krisztusba vetett hit által (lásd: Eféz 2,8-9). A Megváltójukért végzett szolgálatuk során az engedelmes keresztényeknek gyakran vannak küzdelmeik. A fehér kövecske egyik magyarázata a bűnért járó büntetés alóli, rászolgáltatlan felmentés képe. A másik arra mutat, hogy a szeretetből végzett cselekedetekért jutalmat kapunk (lásd: 1Kor 3,13-14).

Amikor az üdvösségünket illetőleg megbízunk Jézusban, új személyekké válunk. Olyan ez, mintha egy fehér kövecskébe vésett, új nevet kaptunk volna. Azt jelenti, hogy megbocsátást nyertünk a bűneinkre és már nem vagyunk az ítélet alatt, mert Jézus eltakarja minden bűnünket és megjutalmazza őszinte szolgálatunkat.

12. HALLJÁK, DE NEM ÉRTIK

„Érzéki ember pedig nem foghatja meg az Isten Lelkének dolgait: mert bolondságok néki” 1Kor 2,14

Bizonyos embereknek különös gondjaik vannak a hallással: hallják a hangot, de nem értik a szavakat. Az éneklést, a madárcsicsergést, az óráketyegést nagyon is jól hallják, ám a szavakat, amelyeket hallanak, nem értik, mintha valamilyen idegen nyelven beszélnének nekik. A baj nem a fülükkel van, hanem egyfajta agysérülésről van szó.

Sok embert érintő, „lelki hallászavar” is létezik. A bűnös szívük miatt, azok, akik nem hisznek Krisztusban, olvashatják ugyan a Bibliát és hallgathatják az Istenről szóló prédikációkat, de a lelki üzenet balgaságnak tűnik a számukra (lásd: 1Kor 2,14).

Ez megmagyarázza, miért tarthatják némely emberek a Bibliát kiemelkedő irodalmi műnek, hiteles történelmi beszámolóknak, az erkölcsi mércék és értékek forrásának, miközben a lelki üzenetét nem értik meg. Nem értik meg annak a jelentőségét, amit Jézus Krisztusról, a bűneink miatti kereszthaláláról, a feltámadásáról és az Ő jelenleg is tartó közbenjárói szolgálatáról mond az Ige. Egyszerűen nem értik ezeket az igazságokat.

A Bibliát olvasva ti értitek-e az üzenetét? Ha nem értitek, kérjétek meg Istent, hogy nyissa meg elméteket és segítsen, hogy megérthessétek azt, amit Jézus Krisztusról mond. Majd vessétek bizodalmatokat Jézus Krisztusba, mint személyes Megváltótokba és szülessetek újjá. Ez az egyetlen orvosság a „lelki hallászavarokra”.

Nem érthetjük meg Isten igazságait, amíg meg nem ismerjük Jézus Krisztust. Csak akkor fogjuk megérteni az Ő szavát, ha a gondolatainkat és az érzéseinket összhangba hoztuk Vele. Az írott Ige megértésének a kulcsa az élő Ige, Jézus Krisztus ismerete.

13. A LEGSÖTÉTEBB NAP

„A kő, amelyet az építők megvetettek, szegletkövé lett!” Zsolt 118,22

A páskaünnep alkalmával a zsidók, Isten tiszteletére a 113-tól a 118-ig terjedő zsoltárokat énekelték, amelyeket egyiptomi Hallel zsoltároknak neveztek. Ez a rítus az ünneplés és a hála csúcspontjává nőtte ki magát az Istentől nyert szabadság és a jó élet miatt. Ez olyan résztvevőkkel végződik, akik ünneplik Istent és az Ő dicsőségére énekelnek, hogy a kedvébe járjanak Neki és kifejezzék, hogy ezt milyen élvezettel teszik. Egyik rabbi mindezt így fejezte ki: „Olyan ez, mintha átélnétek a szabadság tökéletes örömét”.

A páskavacsora vége felé a Hallel zsoltárok második részét énekelgették. Máté evangéliumának feljegyzése szerint, Jézus és a tanítványai „dicséretet énekelvén kimenének az olajfák hegyére” (26:30). Valószínűleg a következő zsoltár verseit énekelhették:

„A kő amelyet az építők megvetettek, szegletkövé lett!

Az Úrtól lett ez, csodálatos ez a mi szemünk előtt!

Ez a nap az, amelyet az Úr rendelt; örvendezzünk és vigadjunk ezen!”

(Zsolt 118,22-24)

De nem is az a lényeg, hogy melyik zsoltárt énekeltek, hanem, hogy mennyire bízott Jézus a mennyei Atya jóságában. Még akkor is képes volt énekelni az Atya dicsőségére, ha tudta, hogy mi vár rá, és milyen szenvedéseket fog átélni életének legsötétebb napján.

Énekeljen a mi szívünk is örömteljes dicsénetet az Atyának, mivel ismerjük az Ő jóságát és kegyelmét, és mert Istent dicsőítve minden teher könnyebb.

Kiadja: A Keresztény Adventista Egyház Főbizottsága

Belgrád, Radoslav Grujić u. 4.

Előkészítette: A Főbizottság Szombatiskolai Osztálya

Felelős: Igor Bosnić

Sokszorosítva: A kiadó irodájában – 2017

Istentiszteleti használatra